

б) Въ своята културно-просвѣтна дейность отдѣлнитѣ читалища на мѣстна почва да влѣзатъ въ разбирателство и сътрудничество съ кооперациитѣ въ селата, а въ градоветѣ и съ другитѣ професионални и културни сдружения;

в) Да се подкрепи дѣлото на българския писателъ, като се закупува редовно българската книга и направи достояние на широката маса;

г) При всѣко читалище да се организира детска читалня — четиво за децата, като се използва труда и вещината на мѣстнитѣ учители;

д) Да се подпомогне българския театъръ, като дори се организира една пѣтующа трупа (съ субсидия отъ държавата), която да изнесе нашата родна драма по всички читалища въ страната;

е) Да се изготви така нареченъ нормаленъ каталогъ, по който отдѣлнитѣ читалища да могатъ да си доставятъ ония прочитни книги, които имъ сж необходими;

ж) Да се организиратъ народнитѣ четения по села и градове, съ лектори отъ София и провинцията съ огледъ на мѣстнитѣ нужди на населението и

з) Използуване киното като срѣдство за възпитание на народа и премахване всички ония пиеси и картини, които оказватъ отрицателно влияние върху децата и обществото.

По тоя рефератъ станаха доста оживѣни разисквания, въ които взеха участие г. г. проф. д-ръ Ив. Шишмановъ, Т. Г. Влайковъ, Ячо Хлѣбаровъ, Н. Анковъ, В. Орозовъ, Ганчо Пѣевъ, К. Мутафовъ, Г. Балтаджиевъ, М. Теофиловъ, Б. Чемшировъ, В. Класановъ и др.

Г-нъ Ячо Ст. Хлѣбаровъ прочете своя рефератъ върху „Прилагане закона за народнитѣ читалища“. Отначало направи краткъ прегледъ на идеята за читалищното законодателство у насъ, нейната поява и развитие, усилията на читалищния съюзъ да наложи създаването на специаленъ законъ за читалищата и се спрѣ върху сегашния „законъ за народнитѣ читалища“, създаденъ благодарение личнитѣ усилия на г. министъръ Найденовъ и ценното съдействие на г. Т. Г. Влайковъ. Съ тоя законъ се чертаятъ свѣтли перспективи за развоа на нашето читалищно дѣло. Преди всичко законътъ санкционира сѣществуващото положение на читалищата и имъ осигурява известни сигурни доходи, съ които ще могатъ да заздравятъ своето положение. Прокарва се идеята, щото всѣко заселище (градъ или село) да има свое читалище. На всѣко читалище се осигурява бесплатно мѣсто (дадено даромъ отъ общината — чл. 15 отъ закона), върху което да си изгради своята читалищна сграда. Всичкитѣ имоти и доходи на читалищата сж необлагаеми и не подлежатъ на секвестъръ. По отношение издрѣжката на читалищата съ новия законъ се повелява: а) всѣка община да отдѣли частъ отъ своята мѣра за мѣстното читалище; б) да се оземли всѣко читалище съ 50 декари земя отъ тая на държавния земенъ фондъ за т. з. с.; в) всѣко училищно настоятелство да отдѣли 5 % отъ приходитѣ на недвижимитѣ си имоти за въ полза на мѣстното читалище и г) задължава се всѣка община да предвижда известна сума за читалището. Споредъ приблизителни пресмѣтания отъ приложението на законътъ се очакватъ годишно около 14—15,000,000 лв. да постѣлятъ въ полза на всички читалища въ България. Зависи какъ ще бжде приложенъ законътъ навредъ; на много мѣста бригадитѣ на Дирекцията на т. з. с. сж отказали да оземлятъ читалищата, това, обаче, ще бжде премахнато, щомъ като се направятъ постѣпки за прилагане на закона предъ г-на министра на просвѣтата и тоя на земледѣлието и държавнитѣ имоти. По-нататкъ референтчикътъ изложи подробноститѣ по разнитѣ положения на закона и правилника и се спрѣ върху разпореждането въ чл. 18